

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **M. A.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Knickou
sídlem Tyršova 1434/4, 405 02 Děčín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2022, č. j. 129606/2021/KUSK/ HRO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23.9.2021, č. j. 94467/2021/ODSA/HaHav (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 337/2020 Sb. (dále jen

„zákon o silničním provozu“), kterého se měl úmyslně dopustit tím, že dne 27. 10. 2020 v 16:13 hodin na 22. km silnice č. X ve směru jízdy na K. řídil motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, rychlostí nejméně 154 km.h⁻¹, čímž v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 64 km.h⁻¹. Za uvedené jednání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce předně namítá, že záznam z měřicího zařízení, který představoval jediný důkaz o spáchaném skutku, byl pořízen v rozporu s právními předpisy, a proto jej nelze brát v potaz. Měření rychlosti totiž dle žalobce prováděl pprap. P. N., který v tu dobu nedisponoval platným osvědčením k obsluze silničního rychloměru. Žalobce upozorňuje, že k měření rychlosti došlo více než půl roku poté, co pprap. N. vypršela platnost daného osvědčení, a měření tak bylo provedeno nedostatečně proškolenou obsluhou. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že vypršení platnosti osvědčení pprap. N. představuje pouhou formalitu, jelikož rychloměry pracují zcela automaticky a plynutím času policista neztrácí znalost obsluhy silničního rychloměru. V opačném případě by dle žalobce postrádaly jakéhokoli smyslu ostatní právní předpisy vyžadující oprávnění k výkonu určitých činností (např. řízení motorového vozidla pouze s platným řidičským oprávněním, řízení nákladního automobilu pouze s platným profesním průkazem, či výkon práce pouze po periodickém školení BOZP). Úvahy žalovaného tak podle žalobce odporují nejen gramatickému a systematickému výkladu, ale též zásadě legality ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“). Žalobce dále brojí proti argumentaci žalovaného, že rychloměry pracují fakticky automatizovaně, a že žádný právní předpis neukládá povinnost doložit platné osvědčení k jejich obsluze.
3. Žalobce dále namítá, že v průběhu přestupkového řízení došlo k zásadním procesním vadám, které mají vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Upozorňuje, že jej žalovaný v průběhu odvolacího řízení v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neseznámil s obsahem telefonátu „s generálním ředitelem firmy RAMET a.s.“, přičemž tento důkaz navíc ani nebyl řádně proveden při ústním jednání či alespoň mimo něj. Žalobce dále upozorňuje, že obsah telefonátu mohl být velmi snadno dezinterpretován a nelze nijak ověřit, zda byl správně zachycen. Pakliže je jediným důkazem zachycujícím obsah telefonátu úřední záznam, jedná se dle žalobce o důkaz nedostatečný. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 - 49.
4. Žalobce rovněž namítá, že v průběhu přestupkového řízení bylo porušeno jeho právo na obhajobu. K tvrzení žalovaného, že žalobce „při kontrole rezignoval na svoji obhajobu“, žalobce uvádí, že bylo pouze na něm, zda veškeré skutečnosti svědčící ve svůj prospěch uvede již při zahájení prověřování či až v průběhu dalšího vyšetřování nebo až v rámci odvolacího řízení. Zvolený způsob obhajoby však dle žalobce nemůže být v žádném případě kladen k jeho tíži. V tomto směru žalobce na podporu své argumentace odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS.
5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný upozorňuje, že ačkoliv platnost osvědčení pprap. N. formálně skončila dne 1. 3. 2020, tento policista neztratil znalost obsluhy silničního rychloměru, který zcela rutině používal při své služební

činnosti. Na podporu tohoto závěru žalovaný odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2019, č. j. 75 A 23/2017 - 36, Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2019, č. j. 33 A 38/2018 - 35, a NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50. Žalovaný dále podotýká, že podle vyjádření Ing. R. V., generálního ředitele společnosti RAMER a. s., nedošlo od roku 2018 k žádným změnám zákonů či návodů k obsluze silničních rychloměrů, které by vyžadovaly nové proškolení policistů. Podle žalovaného nedošlo v průběhu správního řízení k žádné zásadní procesní vadě ani zásahu do žalobcova práva na obhajobu.

6. Žalobce v replice setrval na vznesených žalobních námitkách. Dále upozornil, že žalovaným odkazovaná judikatura správních soudů není pro posuzovanou věc přílehlavá, jelikož se netýká situace, kdy došlo k vypršení platnosti osvědčení k obsluze silničního rychloměru.

II. Skutková zjištění ze správního spisu

7. Správní orgán I. stupně obdržel dne 30. 11. 2020 oznámení o podezření ze spáchání shora specifikovaného přestupku, kterého se měl dopustit žalobce. Hlídka dopravní policie ve složení pprap. T. Š. a pprap. P. N. prováděla dne 27. 10. 2020 na 22. km silnice č. X ve směru jízdy na K. za pomoci radarového rychloměru RAMER 10C umístěného na policejním vozidle kontrolu nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec. V 16:13 hodin byla projíždějícímu vozidlu tovární značky X, registrační značky X, naměřena rychlost nejméně 154 km.h⁻¹. Dané vozidlo hlídka zastavila na 25. km dané pozemní komunikace, přičemž jako řidiče ztotožnila žalobce (úřední záznam ze dne 27. 10. 2020, č. j. KRPS-266318-1/PŘ-2020-010706). Přílohou oznámení byl mj. záznam o přestupku s protokolem o měření rychlosti za pomoci automatizovaného silničního rychloměru RAMER 10, ověřovací list č. 099/20 k tomuto rychloměru a výpis z evidenční karty řidiče.
8. Dne 8. 12. 2020 vydal správní orgán I. stupně příkaz, č. j. 143019/2020/ODSA/HaHav, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor.
9. Správní orgán I. stupně následně nařídil ústní jednání, při kterém zástupkyně žalobce pouze nahlédla do správního spisu a nafotila si jej mobilním telefonem (protokol o ústním projednání přestupku ze dne 10. 5. 2021, č. j. 38789/2021/ODSA/HaHav).
10. V průběhu přestupkového řízení žalobce namítal, že jediným důkazem ve správním spise je snímek pořízený silničním rychloměrem RAMER 10 s příslušnými úředními záznamy. Podle žalobce nebylo nijak prokázáno, že měření prováděla k tomu kvalifikovaná osoba (vyjádření ze dne 21. 5. 2021).
11. Správní orgán I. stupně poté za přítomnosti žalobcovy zástupkyně vyslechl zasahující policisty pprap. Š. a pprap. N., kteří shodně vypověděli, že silniční rychloměr obsluhoval pprap. N., a že dané vozidlo měli od okamžiku změření rychlosti do jeho zastavení v dohledu. Pprap. N. si nebyl jistý rokem, kdy absolvoval školení na obsluhu radaru (protokoly o výslechu svědka ze dne 23. 6. 2021, č. j. 54348/2021/ODSA/HaHav, a č. j. 54385/2021/ODSA/HaHav).
12. Správní orgán I. stupně si dále opatřil osvědčení č. 3139/18 ze dne 1. 3. 2018 vydané P. N., sl. č. 320021, společností RAMET a. s. (dále jen „osvědčení pprap. N.“), o absolvování odborné přípravy pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů typu RAMER10, AD9, RAMER-7 a Polcam s vyhodnocováním záznamů v programu ARCHIV. Platnost

osvědčení byla stanovena na 2 roky od data jeho vystavení s výhradou, že jeho „[p]latnost může být ukončena, pokud dojde k takovým změnám zákonů či návodů k obsluze zařízení, které by znamenaly nutnost nového proškolení.“

13. Po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu žalobce namítal, že měření rychlosti nebylo provedeno dostatečně proškolenou osobou, jelikož platnost osvědčení pprap. N. skončila 1. 3. 2020 a k údajnému přestupku došlo až 27. 10. 2020.
14. Dne 23. 9. 2021 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí s odůvodněním, že spáchání přestupku žalobcem bylo dostatečně prokázáno záznamem o přestupku. Dle správního orgánu I. stupně osvědčení pprap. N. prokazuje, že tento policista dne 1. 3. 2018 absolvoval školení nutné k obsluze silničních rychloměrů, přičemž výstupní údaje z měření nevykazují žádné známky nesprávného nastavení rychloměru či jeho nesprávné obsluhy. Podle správního orgánu I. stupně zákon nestanoví, že „provedení měření neproškolenou obsluhou radaru má za následek jeho automatickou neplatnost.“ Správní orgán I. stupně vzal rovněž v úvahu, že od ukončení platnosti osvědčení pprap. N. se způsob měření nijak nezměnil. Správní orgán I. stupně dále upozornil, že řádné metrologické vlastnosti daného silničního rychloměru byly prokázány ověřovacím listem č. 099/20.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval v zásadě obdobně jako později v žalobě.
16. Žalovaný si v rámci odvolacího řízení opatřil vyjádření Ing. R. V., generálního ředitele společnosti RAMET a. s., ze dne 5. 1. 2015, které bylo vydáno pro účely řízení vedeného před Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 52 A 46/2014. Podle vyjádření funguje silniční rychloměr AD9 C při měření zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření nebo k vypnutí přístroje.
17. Dne 24. 6. 2022 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se zcela ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu I. stupně. Žalovaný v rámci skutkových zjištění konstatoval, žalobce „při kontrole rezignoval na svoji obhajobu a na místě nijak nezpochybňoval, že by vozidlo v době přestupku neřídil ani to, že by nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil.“ Současně shledal, že ačkoliv platnost osvědčení pprap. N. formálně skončila 1. 3. 2020, daný policista tímto okamžikem neztratil znalost obsluhy silničního rychloměru, který zcela rutinně používal při své služební činnosti. Žalovaný dále uvedl, že telefonicky kontaktoval Ing. V., generálního ředitele společnosti RAMET a. s., podle kterého od roku 2018 nedošlo k žádným změnám zákonů či návodů k obsluze zařízení, které by vyžadovaly nové proškolení policistů s tím, že silniční rychloměry pracují po nastavení zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření či v k vypnutí přístroje. Žalovaný konečně podotknul, že mu není znám žádný právní předpis, který by stanovoval povinnost písemného osvědčení o absolvování školení na obsluhu radaru.

III. Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ze

skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.

19. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
20. V posuzované věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 27. 10. 2020 v rozporu s § 18 odst. 3 téhož zákona překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 64 km.h⁻¹.
21. K prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla postačuje vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního rychloměru (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, odst. 10, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019 - 37, odst. 38). Právě zmíněné podklady rozhodnutí tvořily základ pro zjištěný skutkový stav i v posuzované věci. Žádný z těchto podkladů nevzbuzoval pochybnosti. Ověřovací list č. 099/20 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem se vztahoval k automatizovanému silničnímu rychloměru RAMER 10C, kterým byl přestupek zjištěn, přičemž platnost ověření pokrývala i den, kdy k měření došlo (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, a ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018 - 19, odst. 18). Dle soudu tak shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že žalobce překročil maximálně dovolenou rychlost mimo obec o více než 50 km.h⁻¹.
22. Soud nepřisvědčil námitce, že měření rychlosti nebylo provedeno dostatečně proškolenou obsluhou.
23. Je pravdou, že platnost osvědčení pprap. N., který obsluhoval automatizovaný silniční rychloměr RAMER 10C, uplynula dne 1. 3. 2020. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by pprap. N. v době spáchání přestupku, tedy dne 27. 10. 2020, postrádal odbornost k provedení měření. Žádný zákon ani podzákonný předpis nestanoví požadavky na periodicitu či obsah školení k obsluze a údržbě silničních rychloměrů. Je proto pouze interní záležitostí policie, jakým způsobem zajistí, aby policistům byly svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a služebnímu zařazení, resp. jakým způsobem policisty za účelem výkonu těchto úkolů adekvátně proškolí. Osvědčení o absolvování školení vydala pprap. N. společnost RAMET a. s. jakožto výrobce příslušných typů silničních rychloměrů. Omezení platnosti osvědčení na dobu 2 let od absolvování školení (s výhradou změny právních předpisů či návodů k obsluze) proto nelze považovat za zákonné kritérium pro obsluhu daného typu silničního rychloměru, ale pouze jako podmínku stanovenou jednostranným prohlášením soukromé společnosti, jež nijak nelimituje pravomoci dopravní policie při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích (srov. § 124 odst. 11 zákona o silničním provozu). V tomto ohledu je tak lichá argumentace žalobce, který přirovnává význam osvědčení o absolvování školení na obsluhu silničního rychloměru k výkonu jiných činností, které právní předpisy podmiňují dosažením určité kvalifikace (např. držením platného řidičského oprávnění, profesního průkazu či dokladu o absolvování školení BOZP).

24. Soud zdůrazňuje, že měření automatizovaným silničním rychloměrem není nijak extrémně složitou činností, kterou by běžný policista sloužící u dopravní policie po přiměřeném proškolení nedokázal zvládnout (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50, odst. 36, či Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2019, č. j. 33 A 38/2018 - 35, odst. 69). Z osvědčení založeného ve správním spise vyplývá, že pprap. N. absolvoval školení k obsluze a údržbě tohoto daného typu silničního rychloměru dne 1. 3. 2018. Měření nejvyšší dovolené rychlosti za pomoci automatizovaných rychloměrů pro pprap. N. jakožto příslušníka dopravní policie zjevně představovalo pravidelnou náplň jeho práce. V daném případě nic nenasvědčuje tomu, že by při měření došlo k jakékoliv nesrovnalosti či k porušení návodu k obsluze rychloměru. Nutno podotknout, že pokud se na displeji automatizovaného rychloměru RAMER 10C neobjevila chybová zpráva a přístroj změřil určitou rychlost vozidla, z povahy věci nemohlo dojít k chybnému měření (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, odst. 22, či ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020 - 21, odst. 23). Žalobce ostatně věcně pochybení při měření ze strany pprap. N. ani nenamítal, ale pouze upozorňoval, že jeho osvědčení k obsluze rychloměru formálně pozbylo platnosti. Jak ovšem soud vysvětlil v předchozím odstavci, platnost osvědčení k obsluze rychloměru není žádným právním předpisem časově omezena, tudíž doba 2 let uvedená osvědčení č. 3139/18 ze dne 1. 3. 2018 je toliko prohlášením soukromé společnosti bez právních účinků. Za těchto okolností soud shodně se správními orgány nemá žádných pochyb o odbornosti zasahujícího policisty a jeho kvalifikaci k obsluze silničního rychloměru. Bylo by naopak iluzorní se domnívat, že policista uplynutím platnosti osvědčení přestal být způsobilý k obsluze silničního rychloměru, který v několika předcházejících letech běžně užíval při dohledu na bezpečnost silničního provozu. Záznam o přestupku, který obsahoval fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, tak představoval procesně použitelný důkaz o spáchání daného přestupku.
25. Žalobci je třeba dát za pravdu v tom, že žalovaný v odvolacím řízení procesně pochybil při doplnění dokazování telefonátem s generálním ředitelem společnosti RAMET a. s. Nejenže žalovaný o provedení tohoto důkazu žalobce v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu předem nevyrozuměl, ale dokonce o jeho provedení v rozporu s § 18 odst. 1 správního řádu nesespal protokol ani nepořídil zvukový záznam, čímž žalobci znemožnil, aby se s tímto důkazem v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámil a vyjádřil se k němu. Takový způsob provedení důkazu nelze aprobovat. Soud nicméně shledal, že v kontextu celého případu nepředstavuje uvedené pochybení natolik zásadní procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005 - 65, a ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39, odst. 24). Skutkový stav byl totiž spolehlivě a procesně řádně zjištěn již správním orgánem I. stupně zejména na základě záznamu o přestupku a ověřovacího listu silničního rychloměru. Naproti tomu dílčí zjištění učiněná žalovaným na základě údajného telefonátu (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí) jsou z hlediska prokázání skutku zcela irelevantní. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobce ani věcně nebrojil proti poznatkům žalovaného získaným procesně vadným způsobem, ani nenamítal, že by uvedená zjištění mohly mít podstatný vliv na posouzení daného skutku. Soud proto neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.
26. Důvodná konečně není ani námitka, podle které měly správní orgány přičítat žalobci k tíži jeho pasivitu při silniční kontrole. Soud připouští, že konstatování žalovaného na str. 4 napadeného rozhodnutí, že „obviněný při kontrole rezignoval na svoji obhajobu“ je poněkud

nevhodné, neboť je skutečně věcí každého obviněného, zda bude při své obhajobě aktivní či nikoliv. Součástí práva na obhajobu je i mj. právo mlčet a neuvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, odst. 21). Obviněného z přestupku v žádném případě nelze jakkoli „nutit“ k aktivnímu způsobu obhajoby. Z prvostupňového ani napadeného rozhodnutí nicméně nevyplyvá, že by žalobcem zvolený způsob obhajoby byl zohledňován v jeho neprospěch. Skutečnost, že žalobce s policejní hlídkou při silniční kontrole nad rámec svých zákonných povinností nespolečupracoval, k věci se na místě nevyjádřil a odmítl podepsat oznámení o přestupku, mu nikterak nebyla přičítána k tíži ve smyslu prokázání viny či úvaze o trestu. Třebaže žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí nevhodně konstatoval, že „*obviněný při kontrole rezignoval na svoji obhajobu*“, tak zároveň na základě tohoto poznatku neučinil žádný konkrétní skutkový či právní závěr. Soud proto shledal, že správní orgány do žalobcova práva na obhajobu reálně nezasáhly.

IV. Závěr a náklady řízení

1. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
2. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. prosince 2022

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce